

ایران در دو دهه اخیر تلاش فراوانی در جهت توسعه و بهسازی موشکها و دقیق تر کردن آنها به عمل آورده است. در حال حاضر قدرت موشکی یکی از اصلی ترین عوامل بازدارنده در میان نیروهای مسلح این کشور در مقابل حمله خارجی به شمار می رود. نوشتار زیر به تحلیل چرایی سرمایه گذاری ایران بر روی موشکهای خود و توجه کمتر به نیروهای دیگر مثل نیروی هوایی می پردازد.

پس از شکست عراق در آمریکا در جنگ اول خلیج فارس در ۱۹۹۱ میلادی و تضعیف شدید این کشور، ایران، تنها دشمنانی که ممکن بود به مرزهای آن حمله ور شود را آمریکا و در درجه بعد اسرائیل می دانست. به دلیل برتری هوایی آمریکا در جهان چه به لحاظ شمار هواپیماهای جنگی و چه به لحاظ به روز بودن و قدرت آنها، نیروی هوایی ایران با همه سرمایه گذاریهایی که ممکن بود بر روی آن صورت گیرد و با فرض دسترسی به بازارهای خرید جنگنده های پیشرفته باز هم قادر به مقابله با نیروی هوایی آمریکا نبود و چنانکه جنگ خلیج فارس درباره نیروی هوایی عراق نشان داد در صورت وقوع درگیری به سرعت از صحنه خارج می شد. با از بین رفتن پوشش هوایی، واحدهای زرهی و زمینی نیز صرف نظر از اینکه در چه سطحی از فناوری قرار داشتند، به شدت در مقابل حملات جنگنده های آمریکایی آسیب پذیر شده و کارایی خود را از دست می دادند. مجموع این عوامل سبب گردیده بود که ایران برای سالیان دراز تلاش چندانی برای نوسازی ناوگان هوایی و زرهی خود صورت ندهد، به طوری که بیشتر جنگنده های حال حاضر ایران همان هواپیماهایی هستند که در دهه ۱۳۵۰ شمسی توسط رژیم سابق از آمریکا خریداری شده اند

و امروزه در مقابل پرنده های نوین جنگی حرف چندانی برای گفتن ندارند. در عوض برای جبران این ضعف، ایران راه چاره را اتخاذ راهبرد جنگ نامتقارن و متناسب کردن سلاح های خود با این راهبرد دیده است.

جنگ نامتقارن راهبردی است که در آن طرف ضعیف تر که در حالت عادی در مقابل توان تسلیحاتی یا انسانی قدرت دیگر توان ایستادگی ندارد، تلاش می کند با اتخاذ راهکارهایی مانند حملات انتحاری، کار گذاشتن بمب های کنار جاده ای، حملات چریکی و مانند آنها به نقاط ضعف دشمن صدمه زده و او را از ادامه جنگ خسته و منصرف نماید. در راستای این راهبرد کلی، ایران همواره به دنبال توسعه سلاحهایی بوده است که در مقابل حملات جنگنده های آمریکایی آسیب پذیری کمتری داشته باشند و در عین حال دشمن نیز به آسانی نتواند حملات آنها را دفع کند. موشکهای مختلفی که ایران در سال های اخیر به تولید رسانده نمونه بارز چنین سلاحهایی محسوب می شوند. این موشکها را می توان از هر نقطه ای در بیابان و کوهستان شلیک کرد و پس از آن نیز سکوی پرتاب متحرک آن می تواند برای در امان بودن از آتش متقابل دشمن به سرعت از محل دور شود، در حالیکه بمباران شدن فرودگاه هایی که محل آنها به خوبی برای دشمن شناخته شده عملا هر هواپیمایی را زمینگیر می نماید. در جنگ ۱۹۹۱ خلیج فارس هواپیماهای نسبتا جدید و فراوانی که عراق در طول سال های جنگ با ایران از کشورهای غربی و شرقی خریداری نموده بود به هیچ وجه توانایی مقابله با جنگنده های برتر آمریکا و ائتلاف را نداشتند و پس از چند روز کاملا زمینگیر شدند، در حالیکه

توان موشکی ایران و نگرانی های آمریکا

رضا رفیعی

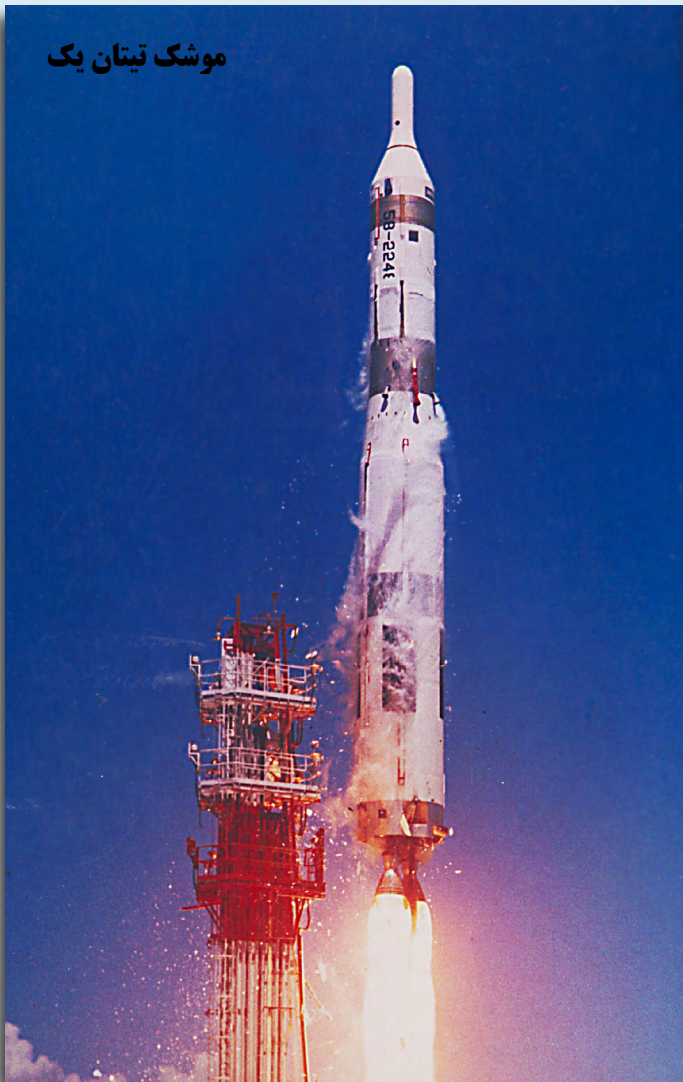
بایگاه های نظامی امریکا اطراف ایران

برد موشکهای ایران

موشک تیتان یک

با آمریکا، کشور اخیر ضربات سنگینی را از جانب موشکهای ایران متحمل خواهد شد. سامانه های دفاعی و ضد موشکی آمریکا توان شکار همه موشکهای شلیک شده توسط ایران را ندارند و نابودی سکوها و مراکز پرتاب آنها نیز توسط حملات هوایی به سادگی میسر نیست. به خاطر همین آسیب پذیری است که آمریکا از بابت قدرت موشک های ایران نگران است و به بهانه هایی چون امکان حمل سلاح اتمی توسط آنها سعی بر اعمال فشار بر ایران دارد.

بدر صنایع موشکی ایران شهید حسن تهرانی مقدم: فقط انسان های ضعیف به اندازه امکاناتشان کار می کنند

این کشور علی رغم حملات متعدد نیروهای تکاور و هوایی آمریکا به سکوهای پرتاب موشکش موفق شد تا پایان جنگ ۸۸ فروند موشک اسکاد را به اسرائیل و عربستان شلیک نماید. درسهایی که از این جنگ گرفته شد مسئولین نظامی ایران را بر آن داشت تا به جای خرید هواپیماها و تانکهای گران قیمت - که به علت تحریمها غالباً نیز در دسترس نبودند- بر توسعه نیروی موشکی تمرکز نمایند. موشکهایی که ایران در طول این سالها تولید کرده بر فناوری و متخصصان داخلی تکیه دارند، به کارگیری آنها نیازمند کمک مستشاری کشورهای فروشنده سلاح نیست و مهمتر از اینها آنکه دارای مختصات لازم برای جنگ با قدرتهای فرامنطقه ای و از جمله آمریکا هستند. برد این موشکها بسیار زیاد است، شهرها و پایگاه های موشکی زیرزمینی در مقابل حملات هوایی دشمن بسیار مقاوم هستند، سکوهای پرتاب موشک قادر به انجام مأموریت از هر نقطه و سپس پنهان شدن در تونل های زیر کوه ها می باشند و رهگیری و ساقط کردن موشکها برای طرف مقابل بسیار دشوارتر از انهدام هواپیماها است.

به علاوه موشکهای ایران بسیار دقیق هستند و این امر به آنها ارزش نظامی ویژه ای بخشیده است. موشکهای غیردقیق برای حمله به اهداف بزرگ نظیر شهرها مناسبند و بیش از آنکه ارزش مستقیم نظامی داشته باشند، باعث ایجاد ترس در میان مردم غیر نظامی می شوند، اما موشکهای دقیق می توانند اهدافی را که دارای اهمیت نظامی یا صنعتی هستند با دقت منهدم سازند. برای مثال عربستان در سال ۱۹۸۷ تعدادی موشک دانگ فنگ-۳ از چین خریداری کرده است که با وجود توانایی حمل بیش از دو تن مواد منفجره و برد چند هزار کیلومتری، دایره خطایی در حدود ۳۰۰ متر دارند و از این رو در غیاب کلاهکهای هسته ای فاقد ارزش مستقیم نظامی هستند. گفته می شود که در سالهای اخیر عربستان تعدادی موشک دانگ فنگ-۲۱ را با دایره خطای تقریباً ۳۰ متری به دست آورده است، با این وجود موشکهای ایران هم به لحاظ تعداد و هم به لحاظ دقت بر موشکهای عربستان برتری کامل دارند.

تحول دیگر در این زمینه دستیابی ایران به موشکهای حامل ماهواره به مدار کره زمین است. به لحاظ فنی کشوری که دارای چنین توانی شود می تواند موشکهای نظامی با برد چندین هزار کیلومتر را نیز تولید نماید. باید به خاطر داشت که بسیاری از ماهواره ها و کاوشگرهای آمریکا در دهه های گذشته توسط موشکهای خانواده تیتان به فضا پرتاب شده اند که در اصل موشکهایی نظامی محسوب می شوند. این را نیز نباید فراموش کرد که تنها تعداد معدودی از کشورهای دنیا توانایی حمله به اهدافی و رای کشورهای همسایه خود را دارا هستند، چه رسد به اینکه آن اهداف چند هزار کیلومتر با مرزهای کشور حمله کننده فاصله داشته باشند.

اکنون با مرور مطالب بالا می توان دلیل حساسیت آمریکا بر توان موشکی ایران را فهمید. در صورت وقوع هر گونه درگیری نظامی ایران